

בש"פ 338/23 - פניי כהן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 338/23

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

המבקש: פניי כהן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
(השופט א' רובין) במ"ת 26662-03-22 מיום
8.1.2023

תאריך הישיבה: י"ט בטבת התשפ"ג (12.1.2023)

בשם המבקש: עו"ד שני דרי דיין

בשם המשיבה: עו"ד אופיר ביתן

החלטה

לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופט א' רובין) במ"ת 26662-03-22 מיום 8.1.2023, בה נדחתה בקשת העורר לאפשר לו להשתתף באירוע חתונתו של אחיו.

העורר הורשע בביצוע עבירות חמורות של חבלה בכוונה מחמירה; תקיפת קטין הגורמת חבלה חמורה; תקיפה סתם; והחזקת סכין שלא כדין, בכך שתקף שני נערים כבני 15-16, על רקע סכסוך שהתגלע בין הנערים לבין בנו בדרכם לבית הספר. העורר הולם בשני הקטינים באגרופים ודקר אחד מהם בלסתו באמצעות מברג באורך של כ-7 ס"מ, אשר הביא עמו מבעוד מועד למקום.

1. במהלך משפטו העורר היה נתון במצער עד תום הליכי המשפט נגדו והוא נותר בכבלי המעצר עד היום. עררו הנוכחי מתייחס לדחיית בקשתו להשתתף בחתונת אחיו המתקיימת היום. בית המשפט המחוזי שקל הן את אינטרס העורר להשתתף בחתונה והן את המסוכנות הנשקפת ממנו והגלומה בשחרורו. בשים לב להרשעת העורר, עברו הפלילי, הכולל מספר הרשעות בעבירות אלימות החל משנת 1998 ועד לימים אלו, והעובדה שהוא ריצה בעברו מספר עונשי מאסר בפועל כאשר האחרון בהם היה בגין עבירות של "יצוא, יבוא, מסחר והספקה של סמים מסוכנים" – לא ראה מקום לשחררו לחתונה.

לטענת העורר, שגה בית המשפט משלא מצא לנכון לבחון את התאמת אביו כמפקח המוצע על ידו ללוותו לחתונה, ומשלא נתן את דעתו למקרים דומים בהם ניתנה אפשרות לעצורים בעלי עבר פלילי שדינם הוכרע, לקחת חלק באירועים משפחתיים מקרבה ראשונה. יש גם לתת את הדעת לגילו, כבן 40, כמו גם למצבו המשפחתי, לנסיבותיו האישיות הלא פשוטות ויש להיעתר לבקשתו ולו מטעמים הומניים.

מעבר לכך, נטען כי בתחילה, ביום 16.11.2022 החליט בית המשפט המחוזי (השופטת ת' בר-אשר) לאפשר לעורר להשתתף בחתונה בהיעדר תגובה מטעם המשיבה לבקשתו (להלן: ההחלטה הראשונה). על כן, בהיעדר נסיבות חדשות, בית המשפט (השופט א' רובין) היה מנוע – לאחר הגשת בקשה מטעם המשיבה לעיין מחדש בהחלטה הראשונה, מפאת העובדה שההחלטה המורה לה להגיב לבקשת העורר לא הגיעה לידו של הפרקליט המטפל – לדון מחדש בבקשת העורר. משכך, היה על המשיבה להשיג על ההחלטה הראשונה על ידי הגשת ערר לבית משפט זה. כמו כן, לו היה העורר אסיר, היה ודאי זוכה לקבל חופשה מיוחדת להשתתף בחתונת אחיו, ועל כן בדרך קל וחומר בהיותו אך עציר, יש לאפשר לו זאת.

לדעת המשיבה, הסומכת את ידיה על החלטת בית המשפט המחוזי, יש לדחות את הערר.

תחילה ייאמר כי בית המשפט המחוזי היה מוסמך לעיין מחדש בהחלטה הראשונה ולו מפני שהיא ניתנה בשל אי-הגשת תגובה מטעם המשיבה ולא לגופו של עניין. שנית, עיון בהחלטה מלמד כי לא נקבעו בה כללי הפיקוח שיחולו של העורר בעת שהותו בחתונה. כל שנאמר הוא כי "היציאה תהיה בליווי מפקח". הא ותו לא. בנסיבות אלו אף התבקש עיון מחדש בהחלטה. כמו כן, קשה להקיש מנהלי השב"ס בעניין חופשות מיוחדות לאסירים, לשחרור עצורים בחלופת מעצר, שכן לא צוין לפני מה טבעם ותוכנם של נהלים אלו במקרה זה.

ולגופו של עניין. לאחר הרשעת העורר, המסוכנות הנשקפת ממנו מוכחת וגלויה. העונשים שהוטלו עליו בעבר במשך השנים לא הרתיעוהו לעבור עבירות אלימות קשות אחרות, אף נגד קטינים, והם מקשים עד מאוד בעת הזאת לתת בו אמון. אכן לעורר אינטרס מובן להשתתף בחתונת אחיו. אך הסתבכותו החוזרת והנשנית בפלילים היא זו אשר מונעת ממנו לשהות בצל משפחתו, גם בעת שמחתם. על כן לא ראיתי מקום להתערב בהחלטתו של בית המשפט המחוזי.

הערר נדחה.

ניתנה היום, י"ט בטבת התשפ"ג (12.1.2023).

ש ו פ ט
